

Vào Nơi Nguy Hiểm

Nhân viên cảnh sát Anderson còn mang trên mặt cái dấu ấn của mỗi xúc động gây ra bởi cái việc mà anh đã chứng kiến vài giờ trước đó. Cặp mắt anh nhón nhác, đôi môi anh mím chặt lại để cho khỏi bị run lên. Bước chân chậm chạp và cứng đờ, anh đi dọc hành lang dẫn tới văn phòng đại úy Fisher. Anh đứng sững lại trước văn phòng, đặt lên cánh cửa ra vào một tia nhìn mông lung tưởng chừng như anh đã quên mất việc coi như cần phải làm hoặc làm việc đó bằng cách nào. Đoạn anh nâng bàn tay lên và gõ nhẹ vào mặt cửa kính trên có kẻ tên ông đại úy. Anh nghe thấy tiếng ông ta thì thào: "Cứ vào".

Nghiêng mình trên mặt bàn, viên đại úy ngẩng đầu lên:

- A! Được, Anderson. Tôi đã dặn là ngay khi nào anh... Có chuyện gì xảy ra vậy, chú em? Đừng có đứng sững như vậy chứ. Vào đi! Đóng cửa lại. Ngồi xuống chú em. Tôi muốn biết tất cả. Giờ đây chú em hãy kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra đi.

- Vâng, thưa đại úy - Anderson trả lời. Anh ta khép cửa lại và tới ngồi trước mặt viên đại úy. Anh chăm chú ngó ngay trước mặt mình.

- Chú em không được khỏe trong người sao, Anderson?

Viên cảnh sát trẻ tuổi lắc đầu:

- Không... không, thưa đại úy. Không được khỏe lắm ạ.

- Vụ này làm anh xáo trộn đấy, hả?

- Vâng, thưa đại úy. Một cách quá đáng đấy ạ.

- Tôi e rằng chứng kiến cảnh đó thật chẳng đẹp đẽ gì. Nhưng điều chủ yếu là chúng ta đã tóm được cái gã đó.

- Tóm được ư?

- Thì cứ bảo ít ra là gã cũng đã bị gạch tên trên danh sách. Anh ở trong ngành cảnh sát được bao lâu rồi nhỉ, Anderson?

- Bốn tháng, thưa đại úy.

- Anh cần phải tập làm quen với các loại sự việc ấy đấy nhé.

- Tôi biết điều đó, thưa đại úy. Song không vì thế mà tránh khỏi kinh hoàng khi ta mục kích sự việc.

- Rồi anh sẽ học được cách chịu đựng được điều đó và điều còn tệ hơn thế nữa kia. Được lắm. Giờ đây, hãy kể cho tôi nghe tất cả nội vụ từ lúc khởi đầu.

- Vâng, thưa đại úy. Tôi có nhiệm vụ đi tuần trong công viên tối nay. Bốn giờ đầu thật yên tĩnh và không có sự việc gì, như chuyện thường của mỗi buổi đầu hôm. Vào khoảng tám giờ, tôi gặp một thiếu nữ trong một lối đi khuất nẻo, tối tăm và cách biệt. Tôi hỏi cô ta làm gì ở nơi đó và cô ta trả lời tôi là đi dạo. Tôi bảo cô ta là vào giờ đó mà ở lại trong khu vực này thì thật chẳng thận trọng chút nào, song cô ta chỉ cười mà bảo rằng cô chẳng mạo hiểm gì cả.

- Cô ta có xinh đẹp không? - đại úy Fisher hỏi.

- Có, thưa đại úy. Rất đẹp.

- Luôn luôn là những cô gái như thế - viên đại úy càu nhàu - Máy cô đi tìm chuyện rắc rối. Các cô gái xấu xí có nhiều lương tri hơn. Thế rồi sao nữa?

- Tôi tiếp tục đi tuần. Không lâu sau khi vượt qua cô gái, tôi nghe thấy có tiếng sột soạt trong những bụi rậm. Tôi soi đèn bấm và tới gần quan sát khu vực đó. Trong chùng mực mà tôi thấy thì chẳng có bóng người nào cả. Tôi lia quét ngọn đèn bấm soi nơi này nơi kia, nhưng tôi không nhận ra bất cứ thứ gì. Tôi đứng lại nghe ngóng trong một lúc, nhưng bởi vì không nghe thấy một chút động tĩnh nào, tôi kết luận đó là tiếng động do một con cóc gây ra và tôi lại tiếp tục đi tuần. Tôi đi tới vườn thú, nơi có vài ba cặp trai gái đang ngồi trên các ghế dài và tôi tuần tra một lúc trong góc đó.

- Không thấy gì khả nghi ở chỗ đó chứ?

- Không, thưa đại úy.

- Anh có nghĩ rằng có thể chính hắn đã chui rúc trong các bụi rậm không?

- Giờ đây thì tôi tin như vậy, thưa đại úy. Lẽ ra tôi đã phải cảnh giác hơn mới phải.

- Hoặc là bớt thận trọng hơn.

- Vâng, thưa đại úy.

- Này, Anderson, tôi không quở trách anh đâu. Song những tiếng động thuộc loại đó ở cái nơi chôn đó, vào cái giờ giấc đã từng gây nên những cuộc dò xét chặt chẽ hơn. Chúng ta chẳng bao giờ quá thận trọng đâu, khi một người thuộc loại đó lại có mặt trong vùng lân cận. Bây giờ thì anh kể tiếp đi.

- Vâng, thưa đại úy. Tôi bắt đầu nghĩ tới những tiếng động. Và tôi chợt nhớ tới cô thiếu nữ là người đi dạo một mình. Tôi lao vào trong con đường mòn nhỏ hẹp mà cô ta vừa đi. Nơi đó, tất cả đều chìm trong im lặng và trong bóng tối âm u. Mình chẳng trông thấy gì mà cũng chẳng nghe thấy gì sất. Rồi chợt có một tiếng rú thét lên.

- Cô thiếu nữ nọ?

- Vâng, thưa đại úy. Đó là điều chợt vụt tới trí óc tôi đúng là như vậy. Tôi đứng bất động hoàn toàn để thử tìm cách định hướng xem tiếng rú đó từ đâu tới. Rồi tôi nghe thấy một tiếng vật lộn. Tôi lao mình vào con đường mòn. Tiếng vật lộn trở thành rõ ràng hơn. Vậy là tôi trông thấy họ, hắn và cô gái. Hắn đã gần như lôi được cô vào trong bụi rậm và hai người vật lộn nhau. Hắn nghe thấy tôi bước tới và hắn nhảy chồm lên rồi bỏ trốn xuyên qua các bụi cây, chạy nhanh như cắt.

- Anh có chắc là hắn ta không đấy, Anderson?

- Chắc, thưa đại úy. Chỉ có thể là hắn ta thôi. Không còn nghi ngờ chút nào cả, chỉ theo cách mà y chạy xuyên qua hoặc chạy vượt trên các vật chướng ngại. Tôi hiểu vì sao người ta lại đặt cho y cái biệt danh là Người Mèo. Sự nhanh nhẹn của y thật cứ như quỷ dữ ấy, đại úy ạ. Gần như không phải thuộc bản chất con người nữa.

- Coi nào, chú em đừng có bi thảm hóa chứ. Hãy chỉ giản dị thuật lại câu chuyện thôi.

- Vâng, thưa đại úy. Tôi đã hô to, gọi y đứng lại. Tôi đã trông thấy y nhảy vọt lên để chùng cao tới một

thước rưỡi phía trên những cái hang đá. Tôi phải thú nhận là mình chẳng thể nào nhanh nhẹn được đến thế. Y đã bỏ xa tôi. Nhưng y đã ngừng lại bởi vì, bất thình lình, không còn tiếng động nào nữa. Thế là tôi cũng khựng lại trong bóng tối, không nhúc nhích. Tôi cảm thấy là y đang quan sát tôi. Năm phút đã trôi qua trước khi tôi bất chợt nghe thấy tiếng cành cây gãy rãng rặc và thế là y bỏ phóng như một con ngựa vằn vừa chạy vừa nhảy qua các bụi rậm. Tôi bắn một phát cảnh cáo, rồi bắn tiếp phát thứ hai, nhưng điều đó càng chỉ làm cho y bỏ chạy nhanh hơn nữa.

- Thường thường là như vậy, viên đại úy nói với một giọng nuối tiếc.
- Vâng, thưa đại úy. Tôi chạy bám theo y và nhiều lần kêu y đứng lại.
- Anh không bao giờ trông thấy mặt hắn, phải thế không nào?
- Không, thưa đại úy. Tôi không bao giờ sáp lại được gần y. Y nhanh nhẹn một cách kinh khủng.
- Thế rồi, chuyện gì đã xảy ra sau đó?
- Y chạy vọt ra một lối đi và tôi có thể nhắm bắn y. Tôi tin là mình đã bắn y bị thương.
- Chắc chắn rồi. Người ta đã tìm thấy vết máu mà.
- Vâng, thưa đại úy. Có lẽ vì thế mà y đã hoảng sợ bởi vì đã chạy dọc theo lối đi thay vì lại lao vào trong các lùm cây. Tôi truy lùng y. Tôi còn bắn nữa, cô gái ấy ra sao, thưa đại úy?
- Cô ấy mạnh lắm. Có thêm được một chút ý tứ thận trọng hơn là trước đây. Chú em kể tiếp đi.
- Vâng, thưa đại úy. Vậy thì, y chạy về phía hàng giậu sắt. Đó là chỗ khuỷu của con đường mòn và vòng trở lại một nơi rất sáng đèn. Tôi đồ chừng rằng y hoàn toàn hốt hoảng. Y đã lao thẳng vào hàng giậu sắt, tưởng chừng như hàng giậu không có đó mà y đã thực hiện một cái nhảy cao cường hơn cả mà tôi chưa từng thấy bao giờ. Y dám nhảy cao tới ba thước trên không trung và y còn tiếp tục vọt lên cao hơn nữa. Y đã nắm lấy các thanh sắt và nhờ có đà cùng với sự nhanh nhẹn tự nhiên bản thân, y đã vọt qua hàng giậu chẳng khó khăn gì. Tôi không tin vào mắt mình nữa, thưa đại úy. Một giây đồng hồ sau, tôi đã nghe tiếng nền đất vang lên khi y đáp xuống phía bên kia hàng giậu.
- Tôi tin là những thanh giậu đó phải rất ư là cao.
- Hàng giậu này cao vậy đó, thưa đại úy... nhưng ở phía bên kia. Từ phía là y lao tới, có một con dốc và những cái gộp đá. Y đã leo lên những gộp đá đó và chẳng khó khăn gì mà vượt qua được hàng giậu. Không vì thế mà hàng giậu kém cao đâu, thưa đại úy, và đúng là một cú nhảy phi thường, thật sự là phi thường.
- Là cái chắc - viên đại úy nói một cách cộc lốc. Và đó là cái được quen gọi là rơi vào mồm sói đấy. Nếu tôi được phép nói.
- Vâng, thưa đại úy - Cảnh sát viên Anderson cúi mắt nhìn xuống. Anh ta vẫn luôn căng thẳng, tái mét, đôi môi mím chặt.
- Anh có trông thấy điều gì xảy ra không? - Viên đại úy hỏi.

Cảnh sát Anderson lắc đầu trong một cử chỉ ngắn gọn.

- Có thưa đại úy. Khi tôi tới gần hàng giậu thì tôi đã trông thấy tất cả cảnh tượng đó.

Đại úy Fisher quan sát anh ta. Ông thấy thương hại người thuộc cấp trẻ tuổi.

- Thế đã nhận dạng ra y là ai chưa, thưa đại úy? - Viên cảnh sát hỏi.

- Không, chưa đâu - Đại úy Fisher ngả người trên ghế trước khi nói tiếp - Chúng ta chờ đợi nhân viên vườn thú thúc ép được con gấu xám nôn mửa hẳn ra đã.